

ဘာသာပြန်
မောင်သိန်းထွန်း

တေးလုံထိုင်မှ

အရိပ်လူ

စာစဉ်-၆

ဟေးလုံထိုင်မှ အရိပ်လူ
(စာစဉ်-၆)

အပိုင်း (၅၅)

*

‘ချက်ချင်း သေဒဏ်ပေးမယ် ဟုတ်လား။ ဒီ
ထောင်ထဲမှာတင် ငါ ယွင်အောက်ထျန်းကို
သတ်တော့မလို့လား။’

ယွင်ကျုံးဟဲ့သည် လက်နှစ်ဖက်ကို အမြန်
မြှောက်လိုက်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ "ကျုပ်...
ကျုပ် အပြစ်ကို ဝန်ခံပွါမယ်။ ကျင်းကျုံးယွဲ့ကို

သစ္စာဖောက်ပျံ့မယ်။ သခင်မနင်ချင်း ရှေ့မှာ
အကုန် ဖွင့်ချပျံ့မယ်။ အမှိုက်ပုံကို ကျင်းကျုံးယွဲ့
ခေါင်းပေါ် တင်ပေးပျံ့မယ်။ ဒါဆိုရင် လေခွင်းမြို့
သေချာပေါက် ပျက်စီးသွားမှာပါ။ ကျုပ်က ကျင်
ယီဝေ တတိယ တပ်မှူးချုပ်လေ။ ကျုပ်စကားက
ပိုလေးနက်မှာပါ။"

စစ်သည်က အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ "မင်းက
တော်တော် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူပဲ။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က မေးလိုက်သည်။ "ကျင်းကျုံးယွဲ့
ကို သစ္စာဖောက်ပြီး စွပ်စွဲလိုက်ရင် ကျုပ် အသက်
ရှင်ခွင့် ရမယ် မဟုတ်လား။"

စစ်သည်က ဖြေလိုက်၏။ "ဒါပေါ့။ အသက်ရှင်
ခွင့် ရရုံတင် မကဘူး။ ငွေတွေ အများကြီးပါ ရ
အုံးမှာ..."

ယွင်ကျုံးဟွဲက မေးလိုက်သည်။ "အရာရှိ ဆက်
လုပ်ခွင့် ရမလား။"

စစ်သည်၏ မျက်လုံးများ အရောင်
လက်သွား၏။ ထို့နောက် ရယ်မောက ပြော
လိုက်၏။ "စဉ်းစားပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကောင်းကျိုးကြီးကြီး တစ်ခုတော့ လုပ်ရလိမ့်
မယ်။ အခု မင်းကို သခင်မနင်ချင်းနဲ့ မဟာမိတ်
အဖွဲ့က အရာရှိတွေဆီ ခေါ်သွားမယ်။ ဘယ်လို
ပြောရမလဲ ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။"

ယွင်ကျုံးဟွဲက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်
သည်။ "သိပါတယ်။ သိပါတယ်။"

စစ်သည်က သတိပေးလိုက်၏။ "တစ်ခုပဲ
မှတ်ထား။ မင်းခေါင်းကို လေးနဲ့ အမြဲတမ်း ချိန်
ထားလိမ့်မယ်။ စကားတစ်လုံး မှားတာနဲ့

ချက်ချင်း သေမယ်။ အသက်ရှူချိန်တောင် ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က ပြောလိုက်သည်။ "နားလည်ပါ
ပြီ။ ကျုပ်က ကြက်ကလေး တစ်ကောင်တောင် မ
သတ်နိုင်တဲ့လူပါ။ ကျုပ် ဘာပဲလုပ်လုပ် ခင်ဗျား
တို့ သတ်ချင်ရင် သတ်လို့ ရနေတာပဲ။"

စစ်သည်က ယွင်ကျုံးဟဲ့ကို ထောင်ထဲမှ ခေါ်
ထုတ်သွား၏။

ရဲတိုက် တစ်ခုလုံး လုံခြုံရေး တင်းကျပ်ထားပြီး
နေရာတိုင်းတွင် စစ်သည်များ ရှိနေသည်။
အခြေအနေ ပိုမို တင်းမာလာပုံ ရသည်။

.....

နင်ချင်း၏ စာကြည့်ခန်းသို့ နောက်တစ်ကြိမ်
ရောက်လာ၏။

အခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
အမွှေးနံ့သာများ ထွန်းထားသည်။

လိုက်ကာ အပြင်ဘက်တွင် အရာရှိအချို့ ထိုင်
နေကြသည်။ မဟာမိတ်အဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ပုံ
ရ၏။

တံခါးဝတွင် အထူးစစ်သည် ၄ ဦး ရပ်စောင့်
နေသည်။

အခန်းလယ်တွင် ဒဏ်ရာဗရပွနှင့် အမျိုးသမီး ၂
ဦး ဒူးထောက်နေ၏။

‘ဒါ ဖမ်းမိထားတဲ့ သူလျှို့တွေလား။’

ကုတင်ပေါ်တွင် နင်ချင်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်
နေသည်။

ယွင်ကျုံးဟဲ့ကို အခန်းထဲ တွန်းပို့လိုက်ကြ၏။

နင်ချွဲက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယွင်ကျုံးဟဲ့ ရှေ့သို့

ပစ်ချလိုက်သည်။ လျှို့ဝှက် သင်္ကေတများဖြင့်
ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

"ယွင်အောက်ထုန်း... ရှင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေ
တဲ့ မိန်းမ ၂ ယောက်က သခင်မနားမှာ ပုန်းနေ
တဲ့ သူလျှို့တွေပဲ။ တစ်ယောက်က မီးဖိုချောင်က၊
တစ်ယောက်က သန့်ရှင်းရေးသမား။ ဒါ သူတို့
မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စာအုပ်ပဲ။"

နင်ခွဲက အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။ "သခင်မ
ကို အဆိပ်ခတ်တာ ဒီ ၂ ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့
သံသယ ရှိတယ်။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နင်ခွဲက မေးလိုက်၏။ "ရှင်က ကျင်ယီဝေ
တတိယ တပ်မှူးချုပ်ပဲ။ ဒီသင်္ကေတတွေကို
နားလည်မှာပါ။ ပြောစမ်း။ ဒါ ဘာလဲ။"

ယွင်ကျုံးဟဲက ဖြေလိုက်သည်။ "ဒါ... ဒါ လေ
ခွင်းမြို့ သွေးနက်ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ကုဒ်တွေပါ။
သခင်မရဲ့ နေ့စဉ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို မှတ်တမ်းတင်
ထားတာပါ။ ဥပမာ - မျက်နှာအရောင်၊
ဆံပင်ကျွတ်တာ၊ ရာသီလာတာ စသဖြင့်ပေါ့။"

နင်ခွဲက အတည်ပြုလိုက်၏။ "ဒါဆိုရင် ဒီ ၂
ယောက်က လေခွင်းမြို့က လွတ်လိုက်တဲ့ သူလျှို့
တွေ ဆိုတာ သေချာတာပေါ့။"

ယွင်ကျုံးဟဲက ဖြေလိုက်သည်။ "ဟုတ်ပါတယ်။
သူတို့က သွေးနက်ဂိုဏ်းရဲ့ သူလျှို့တွေပါ။"

နင်ခွဲ၏ မျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွား၏။ "ထင်
တဲ့အတိုင်းပဲ။ ယွင်အောက်ထျန်း... ရှင် အသက်
ရှင်ချင်ရင် အပြစ်ကို ဆေးကြောတဲ့ အနေနဲ့
အကုန်လုံး ဖွင့်ပြောပြရမယ်။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က ပြောလိုက်သည်။ "ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်တို့က အရင်ဆုံး လူလွတ်ပြီး သခင်မကို အဆိပ်ခတ်ခိုင်း ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်က လာကယ်ပါတယ်။ ဒါမှ သခင်မက ကျေးဇူးတင် ပြီး အစီရင်ခံစာ ရေးတဲ့အခါ ကျုပ်တို့ဘက် ပါလာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အဆိပ်ခတ်တဲ့ အမှုကို ရိုးယွီမြို့က မော့မျိုးနွယ်စုအပေါ် လွဲချလို့ ရမှာ ပါ။"

"တကယ့်ကို ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်ပဲ။" နင်ခွဲ က ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ယွင်ကျုံးဟဲ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ မေး လိုက်သည်။ "ပြီးတော့ ရှင်ရေးတဲ့ သခင်ကြီး ထိုက်အာ ကဗျာကလည်း ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထား တာ မဟုတ်လား။ ချက်ချင်း ရေးတာ မဟုတ်ဘူး

မလား။ တကယ်တော့ ရှင်ရေးတာတောင်
မဟုတ်ဘူး မလား။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့ ကြောင်အသွားသည်။ 'ကျင်းကျုံး
ယွဲ့ကို သစ္စာဖောက်ခိုင်းရုံတင် မကဘူး။ ကျုပ်ရဲ့
ပါရမီရှင် ဂုဏ်ပုဒ်ကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်မလို့လား။'

"ယွင်အောက်ထျန်း... ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား
ဖြေစမ်း။"

နင်ခွဲက မေးလိုက်၏။ "အသက်ရှင်ချင်ရင်
အမှန်အတိုင်း ပြော..."

ယွင်ကျုံးဟဲ့က ဖြေလိုက်သည်။ "ဟုတ်ပါတယ်။
အဲဒီကဗျာက ကျုပ် ရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။
အစက ရွတ်ပြတဲ့ ရိုင်းပျတဲ့ ကဗျာကအစ
ကြိုတင် စီစဉ်ထားတာပါ။ သခင်ကြီးထိုက်အာ
ကဗျာကလည်း ကျင်းကျုံးယွဲ့ရဲ့ ပညာရှင်တွေ

ရေးပေးထားတာပါ။ သခင်မအတွက် သီးသန့်
ရေးပေးထားတာပါ။ ကျုပ်က စာမတတ်ပါဘူး။
သူတောင်းစားပါ။"

အမှန်စင်စစ် ထိုကဗျာမှာ ယွင်ကျုံးဟဲ့ကိုယ်တိုင်
ရေးသားခဲ့ခြင်းပင်။ တစ်မိနစ်မျှသော အချိန်
အတွင်း သူ၏ဉာဏ်ကို အစွမ်းကုန်ကွန့်မြူးကာ
ရေးဖွဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

နင်ခွဲက ထပ်မေးလိုက်သည်။ "ဒါတွေ အားလုံး
က သခင်မလေးကို အထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြီး
မျက်နှာရအောင် ကြံစည်တာ မဟုတ်လား။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က ဝန်ခံလိုက်၏။ "ဟုတ်ပါတယ်။"

နင်ခွဲ သခင်မဘက် လှည့်ပြီး ဦးညွတ်လိုက်
သည်။ "သခင်မလေး... အခု အမှန်တရား ပေါ်ပါ
ပြီ။ လေခွင်းမြို့စား ကျင်းကျုံးယွဲ့က ယုတ်မာ

ကောက်ကျစ်ပြီး သခင်မလေးကို ထောင်ချောက်
ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ သခင်မလေးရဲ့ စာပေ ချစ်
မြတ်နိုးစိတ်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပျားရည်
ထောက်ချောက်နဲ့ သိက္ခာချဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါ
တယ်။"

ကုတင်ပေါ်တွင် ခြင်ထောင်ချထားသောကြောင့်
နင်ချင်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဝေဝါးဝါးသာ မြင်ရ၏။

အချိန်အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သူမ၏
အသက်ရှူသံ မြန်လာသည်။ ဒေါသထွက်နေပုံ ရ
သည်။

နင်ချွဲက မေးလိုက်၏။ "သခင်မလေး... ဘယ်လို
စီရင်မလဲ။"

ခဏကြာချိန်မှာတော့ နင်ချင်း၏ အသံထွက်
လာသည်။ "အားလုံး ထွက်သွားကြ... ယွင်အော

က်ထျန်းနဲ့ နင်ခွဲပဲ နေခဲ့။"

အားလုံး ထွက်သွားကြ၏။

နင်ချင်းက မေးလိုက်သည်။ "ယွင်အောက်ထျန်း... ရှင် သေချာရဲ့လား။ အဲဒီကဗျာက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာလား။ ရှင် ရေးတာ မဟုတ်ဘူးလား။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့၏ နောက်ကျောဘက် မိတာ ၅၀ အကွာတွင် လေးသမားတစ်ဦးက မြားဖြင့် ချိန်ရွယ်ထား၏။

ယွင်ကျုံးဟဲ့က ဖြေလိုက်သည်။ "ဟုတ်ပါတယ်။ အားလုံးက ကြိုတင် စီစဉ်ထားတာပါ။ လေခွင်းမြို့ရဲ့ လှည့်ကွက်ပါ။"

"ယုတ်မာလိုက်တာ။ အရှက်မရှိလိုက်တာ။" နင်ချင်း တုန်ယင်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

"သခင်မလေး... ဒီလို လူယုတ်မာတွေကြောင့် ကျန်းမာရေး မထိခိုက်ပါစေနဲ့။"

နင်ခွဲက ပြောလိုက်သည်။ "ဒီယွင်အောက်ထုန်း ကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ။"

"သူ့ကို ထမင်းဝအောင် ကျွေးလိုက်။ ပြီးရင် အနောက်ဘက် ထင်းမီးဖိုဆောင်ကို ခေါ်သွားပြီး သတ်လိုက်။ မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်... ဘယ်သူမှ မ သိစေနဲ့။ သူက ကျင်ယီဝေ အရာရှိ ဖြစ်နေ တယ်။"

နင်ချင်းက ထပ်ပြောလိုက်၏။ "ထင်းမီးဖို ဆောင်ကို ခေါ်သွားပြီး သတ်နော်။ ဘယ်သူမှ မ မြင်စေနဲ့။"

နင်ခွဲက ပြောလိုက်သည်။ "ကောင်းပါပြီ။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့ အော်ဟစ်လိုက်၏။ "မတရားဘူး။"

မတရားဘူး။ သခင်မ... ဝန်ခံရင် အသက်
ချမ်းသာပေးမယ် ပြောထားတယ်လေ။"

သို့သော်ငြား နောက်တစ်စက္ကန့်တွင် ပါးစပ်ပိတ်
ခံလိုက်ရသည်။

"ကျွန်မ သွားစီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်။" နင်ခွဲက ယွင်
ကျုံးဟဲ့ကို ဆွဲခေါ်သွား၏။

.....

ယွင်ကျုံးဟဲ့သည် အခန်းငယ်လေး တစ်ခုထဲသို့
ရောက်သွားပြန်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် ကြက်သား၊ ဘဲသား၊ ငါး၊ အသား
ဟင်းများနှင့် အရက်တစ်အိုး တည်ခင်းထား၏။

‘ဒါ နောက်ဆုံးညစာပေါ့။’

နင်ခွဲက ပြောလိုက်သည်။ "ကောင်းကောင်း
စားထား။ စားပြီးရင် ခရီးထွက်ရတော့မယ်။"

သခင် မှားရွေးမိတဲ့ ရှင့်အပြစ်ပဲ။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူ အရက်တစ်ခွက် ငဲ့လိုက်သည်။ မျက်ရည်များ အရက်ခွက်ထဲ ကျသွားသည်။

သူ တကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်၏။ စပ်ဖျင်းဖျင်း ခါးသက်သက် အရသာကို ခံစားလိုက်ရ၏။

တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် မရပ်မနား သောက်သည်။ အရက်ဝင်တော့ မျက်ရည်ကျလာ၏။ သူအော်ဟစ် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

"မတရားဘူး။ မတရားဘူး။ သခင်မကို တွေ့ချင်တယ်။ မတရားဘူး။"

"နင်ချွဲ... ထွက်ခဲ့စမ်း။ ထွက်ခဲ့စမ်း။ ဝန်ခံရင် မသတ်ဘူး ဆို..."

.....

နာရီဝက်ခန့် ကြာချိန်မှာတော့ စစ်သည်များ ဝင်
လာပြီး ယွင်ကျုံးဟဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှာဖွေ၏။

ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်အောင် သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး
နောက် ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

"ကျုပ်ကို သတ်တော့မလို့လား။" ယွင်ကျုံးဟဲ့
ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြင့် မေးလိုက်၏။

မည်သူမှ ပြန်မဖြေကြချေ။

ခြံဝင်းအပြင် ရောက်ချိန်မှာတော့ နင်ခွဲ စောင့်
နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

နင်ခွဲက ပြောလိုက်၏။ "လူကို ကျွန်မဆီ အပ်
လိုက်..."

"ကောင်းပါပြီ။"

နင်ခွဲသည် ယွင်ကျုံးဟဲ့၏ လည်ပင်းကို ကိုင်ပြီး

ကြက်ကလေး တစ်ကောင်လို ဆွဲခေါ်သွား၏။

မိတာ ၅၀ ခန့် လျှောက်ပြီးနောက် အနောက်
ဘက် ထောင့်ကျသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်
သွားသည်။ ထင်းမီးဖိုဆောင် ဖြစ်ပြီး အတွင်း
တွင် ရေနွေးအိုးကြီး တစ်လုံး တည်ထားသည်။

နင်ချင်းက သန့်ရှင်းရေး ကြိုက်သောကြောင့်
ရေနွေး အမြဲ လိုသည်။ မီးဖိုကြီးထဲတွင် မီးများ
တောက်လောင်နေ၏။

"သခင်မလေးက ဘာလို့ ဒီနေရာကို ရွေးလဲ သိ
လား။" နင်ချွဲက မေးလိုက်သည်။

ယွင်ကျုံးဟဲ့ ခေါင်းခါလိုက်၏။

နင်ချွဲက ဖြေလိုက်သည်။ "ဘာလို့လဲဆိုတော့
အဆင်ပြေလို့လေ။ သတ်ပြီးတာနဲ့ အလောင်းကို
မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရုံပဲ။ ပြာဖြစ်သွားရင်

ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က မူးနေသည့် အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ "ခင်ဗျားတို့ ကတိပေးထားတယ်လေ။ ကျင်းကျုံးယွဲ့ကို သစ္စာဖောက်ရင် လွတ်ပေးမယ်ဆို..."

နင်ခွဲက လှောင်ပြုံး ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ "ရှင်က ၃ နှစ်သား ကလေးလား။ ဒီလောက် ရိုးတာလား။ သူများ ကတိပေးတိုင်း ယုံရလား။"

ယွင်ကျုံးကဲ့က မကျေမနပ်ဖြင့် အော်လိုက်၏။ "ခင်ဗျားတို့က ယုတ်မာတယ်။ ကတိမတည်ဘူး။"

နင်ခွဲက ပြောလိုက်သည်။ "ထမင်းဝအောင် ကျွေးပြီးမှ သတ်တာ ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်။ ဒူးထောက်လိုက်... ကျွန်မ မြန်မြန် လုပ်ပေးမယ်။"

တစ်ချက်တည်းနဲ့ ခေါင်းပြတ်သွားစေရမယ်။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က အလန့်တကြားဖြင့် ပြော
လိုက်၏။ "မသတ်ပါနဲ့။ မသတ်ပါနဲ့။ ကျုပ်
အသုံးဝင်ပါသေးတယ်။ မဟာမိတ်အဖွဲ့ ရှေ့မှာ
ကျင်းကျုံးယွဲ့ကို သက်သေထွက်ဆိုပေးပါ့မယ်။
ပူးပေါင်းပါ့မယ်။ မသတ်ပါနဲ့။"

နင်ခွဲက ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ "အဲဒီလို
လုပ်ရင် ပိုကောင်းတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့
သခင်မက သတ်ခိုင်းနေတော့ လုပ်ရမှာပဲ။
သခင်မက ဒါတွေ အကုန်လုံး ကျင်းကျုံးယွဲ့ရဲ့
လက်ချက်လို့ ယုံသွားရင် ပြီးတာပဲ။ တခြား လုပ်
စရာ မလိုတော့ဘူး။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့ ရုတ်တရက် သဘောပေါက်
သွား၏။ "ကျုပ်... ကျုပ် သိပြီ။ သခင်မကို အဆိပ်

ခတ်တာ လေခွင်းမြို့ သူလျှို မဟုတ်ဘူး။
ခင်ဗျား... ခင်ဗျားပဲ။ ခင်ဗျားက အဆိပ်ခတ်တာ။
ခင်ဗျားက သခင်မရဲ့ လူယုံလေ။ ခင်ဗျား လုပ်မှ
အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်မှာ..."

နင်ခွဲ ကြောင်အသွားသည်။ "ရှင် မအဘူးပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းစရာက ရှင် ပြောပြစရာ လူမရှိ
တော့ဘူး။ ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ရှင်အော်
လည်း ဘယ်သူမှ မကြားဘူး။"

နင်ခွဲက ဓားကို ယွင်ကျုံးဟဲ့၏ လည်ပင်းပေါ်
တင်လိုက်သည်။ အော်တာနှင့် လှီးပစ်မည့်
သဘောပင်။

ယွင်ကျုံးဟဲ့က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေး
လိုက်၏။ "ဘာလို့လဲ။ ဘာလို့လဲ။ ခင်ဗျားက
သခင်မရဲ့ လူယုံလေ။ ဘာလို့ သစ္စာဖောက်တာ

လဲ။"

နင်ခွဲက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ "ဘာလို့လဲ
ဟုတ်လား။ အချစ်ကြောင့် နေမှာပေါ့။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က မေးလိုက်၏။ "ချို့ရွေမြို့
လက်ချက်လား။"

နင်ခွဲက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ "သူတို့က ဒီ
လောက် မတန်ဘူး။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။ "ဒါဆို ရှိ
ယွီမြို့က မော့မျိုးနွယ်စုလား။"

နင်ခွဲက စိတ်မရှည်သလို ငေါက်ငမ်းလိုက်
သည်။ "သေခါနီး ဘာတွေ သိချင်နေတာလဲ။"

ယွင်ကျုံးဟဲ့က ပြောလိုက်သည်။ "မဟုတ်ဘူး။
သခင်မက ကျုပ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံမယ် ဆိုတာ
ခင်ဗျား မသိခဲ့ဘူး။ ဒါ မတော်တဆ ဖြစ်သွား

တာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အဆိပ်ခတ်တာက
တခြား အကြောင်းအရင်း ရှိရမယ်။

ပထမက လေခွင်းမြို့ကို စွပ်စွဲဖို့၊ ဒုတိယက
သခင်မ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေချိန်မှာ ရှိုးယွီမြို့
က လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကယ်တင်ရှင်
လုပ်ဖို့၊ ဒါမှ သခင်မက ကျေးဇူးတင်ပြီး သူတို့
ဘက် ပါသွားမှာ။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ကျုပ်
ရောက်လာပြီး ကယ်လိုက်တော့ ခင်ဗျားက
အစီအစဉ် ပြောင်းပြီး ကျုပ်နဲ့ ကျင်းကျုံးယွဲ့
ခေါင်းပေါ် ပုံချလိုက်တာ။ လေခွင်းမြို့ကို သခင်မ
မုန်းသွားအောင် လုပ်တာပဲ။"

"တော်တယ်။ တော်တယ်။"

နင်ခွဲက ချိုးကျူးလိုက်၏။ "ရှင် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်း
လောက် မှန်တယ်။ ရှင်က တကယ်ပဲ

သူတောင်းစားလား။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းစရာက
နောက်ကျသွားပြီ။ ငရဲရောက်မှ ယမမင်းကို ရှင်း
ပြလိုက်တော့။"

နင်ခွဲ ဓားကို မြှောက်လိုက်သည်။ "ငြိမ်းချမ်းစွာ
အနားယူပါတော့။ ကျွန်မကို မမုန်းနဲ့နော်။"

ဓားချက် ကျဆင်းလာ၏။

"သခင်မ နင်ချင်း.... ထွက်မလာသေးဘူးလား။"
ယွင်ကျုံးဟဲ့ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်စက္ကန့်တွင် "ရွပ်... ရွပ်... ရွပ်..."
သစ်တော်သီးပန်းမိုးရွာ အဆိပ်အပ်များ ပျံထွက်
လာပြီး နင်ခွဲ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အပ်များ စိုက်
ဝင်သွား၏။

ယွင်ကျုံးဟဲ့ ကိုလည်း အနည်းငယ် ထိမှန်သွား
သည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပွင့်သွားပြီး ယွင်ကျုံးဟဲ့
လွင့်စင်သွား၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း နှစ်ယောက်လုံး ကြမ်းပြင်
ပေါ်လဲကျသွားသည်။

ထင်းမီးဖိုဆောင်၏ ထောင့်တစ်နေရာမှ
လျှို့ဝှက်တံခါး ပွင့်လာပြီး လူရိပ်များ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

ခေါင်းဆောင်မှာ မုဆိုးမ နင်ချင်း ဖြစ်သည်။

နင်ခွဲ လဲကျနေသော်လည်း မျက်လုံးများ ပြူး
ကျယ်နေပြီး မြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လို့
နေလေ၏။

‘ငါ... ငါ အိပ်မက် မက်နေတာလား။ အိပ်မက်
ဆိုး မက်နေတာလား။ မြန်မြန် နိုးထချင်လိုက်
တာ။’

"သခင်မ နင်ချင်း... ကျုပ် တာဝန်ကျေပါတယ်
နော်။ အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်လာတာကို
သခင်မ

ကိုယ်တိုင် ကြားလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။" ယွင်
ကျုံးဟဲ့က ပြောလိုက်သည်။
